

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρσσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνώσμα άριστον και χραισμάτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι, λεπ. 13.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Πατησίων, αριθ 11 Β, παρά τὰ Χανταΐα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Έν Αθήναις, 28 Ιουνίου 1903

Έτος 25^{ον} — Αριθ. 26

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Η άπιστροφή — Οι φίλοι του Ανδρίκου. — Τα σχέδια και ο γάμος τόν. — Ημεραι ευτυχίας.

Τρία έτη είχαν περάση από τότε που έφυγεν ο Ανδρικός διά τὸ μακρυνόν ταξίδι του. Και με τὰ χρόνια τὰ ἔποια έστελλεν εις τὴν μητέρα του από κάθε σταθμὸν τοῦ πλοίου, ἡ εὐπορία εἶχεν ἐπανέλθη εις τὸ πτωχικόν των σπίτι.

Η Μαρούσα εἶχεν ἀφίση τὸν ἀφεντικόν της, ὁ ὁποῖος ἔμενε πάντοτε προσατάτης καὶ φίλος της, καὶ ἐκατοικοῦσε τώρα μαζί με τὴν οἰκογένειαν Μοράνδου. Ὁ γέρον εφημέριος τῆς ἐπέπνευσε τὴν ἰδέαν καὶ τῆς ἔδωσε τὰ μέσα νὰ ἀρχίσῃ, δια λογαριασμὸν τῆς Μαρίας, ἐν εἶδος μικροεμπορίου, τὸ ἔμποϊον ἐπήγαινε πολὺ καλά. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κτηματίας τῶν περιοχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμάζευαν ἀπὸ τὰ δένδρα των περισσώτερα φρούτα παρ' ἔσα τοὺς ἐχρειάζοντο διὰ νὰ τρώγουν οἱ ἴδιοι, παρεχώρουν εἰς αὐτὴν τὸ περισσεῦμα τῆς ἐσοδείας των εἰς μετρίαν τιμὴν. Ἡ Μαρούσα ἐπήγαινε ἔπειτα, με ἕνα ἄμαξάκι, καὶ τὰ μεταπωλοῦσε λιανικῶς εἰς τὸ Λεζαρδριέ ἢ εἰς τὸ Τρεγκιέ. Οἱ καλοὶ τρόποι καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῆς καλῆς ἐκεῖνης κέρης ἔκαμναν ὅλους νὰ τὴν συμπαθοῦν. Ἀπὸ αὐτὴν ἀγόραζαν κατὰ προτίμησιν παρὰ ἀπὸ κάθε ἄλλην ὀπωροπόλιν.

Βλέπουσα ὅτι ἐπήγαιναν εὐνοῖαι καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς, ἐμεγάλωσεν ὀλίγον τὸν κύκλον των καὶ ἀρχίσεν νὰ πωλῇ διάφορα ψιλικά. Ἀργότερα, ἐπρομηθεύθη μανδηλία γραμμιτιστά, κεντήματα, δαντέλλες ἀπὸ τῆς συνηθισμένης διὰ τῆς σκούφιες τῶν γυναικῶν τῆς Βρετάνης. Ἦτο πρόθυμη, ὑποχρεωτικῆ, περιποίητικῆ πρὸς ὅλους, καὶ

Ἡ Βριση εἰς τὴν ἀγκλίην τῆς μητέρας τού. (Σελ. 202, σελ. α'.)

πέφερε νὰ μὲν ἄργος οὔτε στιγμὴν. Εἰς μάτην ἡ Μιρούσα καὶ ἡ Ροζαλία τῆς ἔκρυσαν τὴν ῥόκαν ἢ τὰς βελόνας τῆς· αὐτὴ κατῳρθε πάντοτε νὰ τὰς εὐρισκῇ, ἢ μᾶλλον ἐξειρούνη κάποιαν ἄλλην ἐργασίαν μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν παιδιῶν τῆς τοῦ τὴν ἐμάλωναν με γέλια.

Ἡ Μαρίας ὑπεραγαποῦσε καὶ τὰς τρεῖς· θὰ ἦτο τελείως εὐτυχῆς, ἂν δὲν ἔλειπεν ὁ Ανδρικός. Τὸν ἐσυλλογιζέτο ἡμέραν καὶ νύκτα. Διὰ νὰ τὸν ἴδῃ, ἔστω καὶ μίαν στιγμὴν, εὐχαρίστως θὰ ἐπήγαινε ἐμπόλιτη εἰκοσι λευτῶν δρόχους.

Ἐνας Θεὸς γνωρίζει ὅλα τὰ σχέδια ποὺ ἔκαμναν εἰς τὸ σπίτι, σχετικῶς με τὴν ἐπάνοδον τοῦ μικροῦ μούτσου.

Ἡ φράσις ἄμα γυρίσῃ ὁ Ανδρικός ἐπανελαμβάνετο τοῦλάχιστον ἐκατὸν φορὸς τὴν ἡμέραν. « Δὲν εἰμπορεῖ πλέον ν' ἀργήσῃ, ἐπρόσθετον τὸ τελευταῖόν του γράμμα μὰς ἔλεγε πῶς ἔκαμναν πανιά διὰ τὴν Γαλιαν. »

Ἐπὶ τέλους, ἕνα πρωί, κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνός Ιουνίου, μία ἄμαξα ἐσταμάτησεν εἰς ἀρκετὰ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Μοράνδου. Τέσσαρες ναυτικοὶ κατέβησαν ἀπὸ αὐτὴν. Οἱ τρεῖς ἐκάθησαν εἰς τὰ χορταράκια ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ὁ τέταρτος ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὸ σπίτι τῆς Μαρίας.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἡ χήρα, μόλις ἄκουσε νὰ κτυποῦν τὴν θύραν.

— Καλημέρα τῆς συντροφιάς σας! εἶπεν ἡ φαιδρά φωνὴ τοῦ Τζανῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ιουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφωμαι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖο μὰς εἰς φακέλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

319. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀνὴρ
Τὸ δεύτερον μου ῥήμα
Τὸ τρίτον μου σφίξει.
Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τρία
Ὁ λύτης παραχρήμα
Τίτῃνα ἀναγνωρίζει.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Περσίου τοῦ Βησίου

320. Στοιχειόγραφος

Ὅπως ἔχω, φίλε λύτα,
διὰ νὰ μ' εὐρῆς θὰ σκερθῆ.
Τὸν λαϊκὸν μου ἂν μεταβῆς,
εἰμπορεῖ καὶ νὰ στεφθῆ.

Ἐστέλη ὑπὸ τῷ Ἐρμῶν Ὀρραῶν

321 Λογοπαικτικὸς στοιχειόγραφος

Ἄν ἐκλήπῃ ἐν τοιούτῳ ἐκ συμφώνου,
Σίγη ἔγινε· αἰτία σου καὶ μόνου.
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κερταίου.

322. Ἀναγραμματισμός.

Ζωρὴ καὶ πηρῆτι
Καὶ στήν ἔρημον ἀκόμα
Εἰμπορεῖ νὰ μάπαντήσῃ,
Θὰ μὲ φάγῃ· πλὴν ἄρσστη,
Πολὺ νόστιμη σὸ στέμα,
Ἄν με ἀναγραμματίσῃ.
Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ζήνας.

323. Κυβολέξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

- 1. — Ἄγῃ Βασίλειος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καίσαρειά.
- 2. — Βίμα· συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως.
- 3. — Πικρα! βραβί! ιατα:αί!
- 4. — Ἴνα μάθῃς κοπιᾶξε.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Σουρβίου

324. Δικτυωτόν.

- ★ ★ ★ ★ ★ = Μυθοποιός.
- ★ ★ ★ ★ = Κράτος.
- ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀσθένερα.
- ★ ★ ★ ★ ★ = Ρῆμα.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Καρδ οργίστου.

325—328. Μαγεικὸν Γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσι ἄλλας τότε λέξεις, πᾶσαι ὁμοειδέαι:

- 1. ὄπνωττω, σκοτία Λαπωνία, Κέθης.
- 2. Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀσίου τῆς Λίβης.

329. Μεσοστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦνθεον ἄρχαυ:

- 1. ἄβριον. 2. πτηνόν. 3. μουσικὸν ὄργανον.
- 4. συστατικὸν τοῦ σώματος.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Λίβης τοῦ Πηλίου.

330. Ἑλλειπώμορφον.

εο-α - οη- ηα - εει - ευαε
Ἐστέλη ὑπὸ Γερσίου Π. Ἀλεξάνδρου.

331. Φωνηεντόλιπον

★-εσ-κρυ-γιν
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Περσίου Ἀλητῆου.

332. Γρίφος.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Χαλκιδαικῆς Νικητῆς.

Ο — Ο ΜΟΑ — Α — Ζ

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Χαλκιδαικῆς Νικητῆς.

Ἄπο ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Γαμβέτταν (αἱ πρότασις σου εἰς τὸ προσέχες) Πούλιο Δράκον (ἔστειλε τὸν βοὸν τόμον ὁ Βράχος τῶν Γλάρων· ἐμπεριέχεται εἰς τὸμον τιμώμενον φρ. 2,50· γρήγορα θὰ βγῶν τ' Ἀποτελέσματα καὶ θὰ ἴδῃ, καθὼς λέγεις «εἰς προκατὰ σου».) Κοιτοπόνηρον (καλὴν ἐπιτυχίαν.) Σιρ-Ἀλ-Φαλουάξ (ἔγω ἀπορῶ πῶς ἴπρες τῆ γάταν δι' ἄνθρωπον· ἂν ἦσαν κανέναν γάδαρος, μάλιστα εἶδα καὶ τὴν φιλογραφίαν σου, ἀλλὰ συνέχεια δὲν χρειάζεται, διότι δὲν σου πταίου τίποτε τὰ μάτια σου νὰ τα χαλάσῃ· ἢ μήπως θέλεις νὰ τα ἐκδικήσῃς διὰ τὸ νυκτερινὸν λάθος;) Χειμωνιάτικον Ἡλιον (καθὼ ἐξώρῳλλον 15 λεπτά· περιμένω τάποτελέσματα.) Δόρδρον Κίτσειερ (ἔστειλε) Φιλόδοτον Μακεδόνα (εὐχόμεαι καλὰς παύδους εἰς τὸ νέον σχολεῖον· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προσπαθῆσῃς νὰ μου ἐγγράψῃς ὅσους ἑλληνας γνωρίσῃς ἐκεῖ, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.) Ρομαντικὴν Κρηνηγὸν (πολὺ κομψὴ ἢ κάρτα με τὸ ψιδωμένον σου.) Νῆσον τῶν Φαιάκων (ἔστειλε χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· αἱ λύσεις δεκταί.) Ἀφροδίτην Π. Κοκκινόπουλον (ἔλαβα τὴν λύσιν τῆς Μαγεικῆς Βίβλου, ἄλλ' ἄδικα μου τὴν ἔστειλες, διότι αἱ Μαγ. Βίβλος ὑπάρχονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· τοῦτο σημαίνει ὅτι μόνον οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς αὐτὸν ἔχουν δικαίωμα νὰ στέλλουν λύσεις, καὶ ὅλοι τὸ ἀποκοῦν, προμηθευόμενοι τὸν ἰδιαιτέρον χάρτην τῶν Λύσεων.) Παρταροῦ Παρόντα (ἔστειλε) ἄκα ἐλήθησαν.) Ἰδεώδες Κουκλάκι (κ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ τὸν ὄδελφόν σου· τὸ Παῖδ. Πνεῦμα ἔταν ἔ)θη ἢ σειρά του· ἔγω πᾶρα πολλά.) Ἐρημίτιδα (ἔστειλε.) Ἀγρίαν Περιοτεράν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσηθῶμα.) Ἑλληνοπαίδα, Κελαρόζουσαν Κρήνην (σε συγχωρῶ πρόθυμος, διότι καὶ πᾶσα μαθηματικὴ ἔχει γνωρίω, καὶ πᾶσον με ἀγαπᾶ.) Νύμφην τῆς Προποντίδος (τετάρτην ἡδὴ φορὰν ἔστειλε τὰ 14ον φύλλον· τὸ ἐλάθετε ἐπὶ τέλους;) Παιδικὴν Χαράν (βεβαίως τὰς ἐδέχθη· ὅλοι οἱ φίλοι μου, καὶ προπάντων αἱ φίλαι μου, εἶνε κατεθουίτασμένοι με τὴν «Δίμυλιαν Χάρι».) Ἄδραν τῆς Κερκύρας (ἡμεῖς δὲν εἰμποροῦμεν ἀκόμα νὰ κάμωμεν τέτοιον πρᾶγμα· εἶνε διὰ κοινωνίας περισσώτερον πολιτισμέναι· ἐδῶ θὰ παρεξηγῆτο καὶ θὰ ἔδοιεν ἀφορμὴν εἰς ἐπιείσδια δυτάριστα.) Λευκὸν Κρίνον (δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀγάπης σας· ἔταν ἰθρυθὴ ὁ ἀύλογός σας θὰ τὸν ἀναγγέλω· ἀλλὰ νὰ εἶνε σύλλογος ἔργων καὶ ὄχι λόγων.) Ἄδρα Κ. (δὲν γνωρίζω ἄλλας διευθύνσεις συλλεκτῶν παρὰ τὰς δημοσιευόμενας· ἐκαστοτε εἰς τὰς «Μικρὰς Ἀγγελίας» τοῦ περιοδικοῦ μὰς.) Δάκρον τῆς Δυστυχίας (καὶ τέτοιον εἰμπορεῖ νὰ κίωμ ἄρτοτερα· ἔταν σου ἔγραφα διὰ τὰς Πληροφωρίας, ἀπαντοῦσα εἰς ἐπιστολήν σου γραφεῖσαν πρὸ τῆς καταργήσεως.) Ὁβελίσκον τοῦ Δούγλα, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου ([EE] διὰ τὴν ὄραϊν ἐπιστολήν· σὲ συγγαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων σου· τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα τοῦ μου ἔστειλες, ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε, ἀλλὰ θὰ εἶνε βέβαια ἀπλὴ συμπύσις.) Ἡγεμίαν (πλὺ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ φιλοφρονήματα.) Τύλλον Ὁστίλλιον (εὐγῆ, σὲ συχαίρω γράψε μου καὶ στέλλε μου Π. Πνεῦματα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ· ἔταν εἶνε καλὰ, θὰ τα δημοσιεύω.) Μικρὸν Πειραιωτάκι Ρόδον τῶν Στετσῶν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ δεκτὴ με τὸ νέον ἔτος· καὶ τώρα εἶνε καλὴ ἡ εὐκαιρία, ἀπὸ θάρσισωμεν καὶ νέον μυθιστόρημα.) Ποῖος Εἶμαι χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ ἱκανοποιητικὰ τ' Ἀποτελέσματα;) Μελλίγγρον Ἀκτίνα (μάλιστα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὸ στείλῃς, κ' ἐγὼ τὸ διαβιβάσω.) Ἐκάτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσέχες.

— Ο Τζανής! εφώναξεν η Μαριάννα και έτρεξε προς αυτόν. Άμη ό γυιός μου; . . .

— Είνε λαμπρά, άπήντησεν ό ναύτης. Ήουάστε, κυρά- Μαριάννα, και θά τον δήτε σε λίγο.

— Γιατί δέν ήλθε κι' αυτός . . . άφού έσεΐς . . .

— Ά! μά ξεύρετε, όί δουλιές για τό ξεφόρτωμα . . .

Άλλά ό Τζανής δέν ήτο καθόλου έπιτήδειος είς την τέχνην του ψεύτη, και δέν κατώρθωνε να κρατήσει τα γέλια, και έμισόκλεινε τό μάτι.

— Είν' εδώ, είμαι βέβαιη! εφώναξεν η καϊμένη ή μητέρα. Για όνομα του Θεού, Τζανή, μή με κάμνεις να περιμένω περισσότερο!

Έπήγε μόνη της και άνοιξε την θύραν.

— Άνδρικό! εφώναξε.

Και η Ροζαλία έπανέλαβε, καθώς και η Διονυσία:

— Άνδρικό! Άνδρικό!

Ο Άνδρικός έτρεξεν άμέσως κ' έρρίφθη είς την άγκάλην της μητέρας του.

— Παίδι μου! έψιθύριζεν η Μαριάννα, με δάκρυα είς τα μάτια έμειγάλωσες, πώς έγινες δυνατός!

— Φίλησέ με λοιπόν! εφώναξεν η Διονυσία.

— Κ' έμένα! έλεγεν η Ροζαλία, η όποία είχε σκαλώση είς την καρέκλαν της μητέρας της.

— Καλέ, αυτές είνε θεότρελλες! δέν τον άφίνουν να πάρη άναπνοή! έμουρμούρισεν ό Τζανής, σαν θυμωμένος τάχα.

Άλλά ήλθε και η σειρά του άγαθού ναύτου.

Ένώ είχαν περικυκλωμένον τον Άνδρικό αι άδελφάι του, η Μαριάννα έπήγε και του έπιασε τό χέρι και τον εύχαρίστησε θερμάτα διά τας φροντίδας που έλαβε διά τό παιδί της.

— Άφήστέ τα τώρα αυτά, έλεγεν ό Τζανής. Είνε ό,τι εύχαριστιον όταν έχη κανείς να φροντίξη για ένα τόσο καλό παιδί. Ο Άνδρικός είνε άξιος να τον καμαρόνουσι όί φίλοι του και η οικογένειά του.

Ο Τζανής διηγείτο είς την Μαριάνναν τα άνδραγαθήματα του μικρού ναυτικού, ένώ αυτός έφιλοῦσε την Μαρούσαν. Η πρώτη ιδέα της Μαρούσας ήτο να ριφθῆ είς την άγκάλην του παλαιού της φίλου' αλλά όταν τον είδε παληκάρι πλέον, με άρρηνωπήν φυσιογνωμίαν, έμεινε καρφωμένη είς την θέσιν όπου έστέκετο.

Άλλά και ό Άνδρικός έξεπλάγη όταν έπανεΐδε μίαν νέαν τόσοον εύμορφην και χαριτωμένην άντί της φτωχούλας, της άδύνατης και κακοντυμένης, την όποίαν είχε άφιση άναχωρών από την Βρετανήν.

Έκυττάχθησαν και όί δύο με άπορίαν

και σιωπηλοί. Η Ροζαλία, η όποία δέν έννοῦσε τί εσήμαινεν αυτός ό διαταγμός, τούς έσπρωξε να φιληθούν. Η Διονυσία και η Ροζαλία άρχισαν συγχρόνως να πλέκουν τον πανηγυρικόν της Μαρούσας, χωρίς αυτή να είμπορέση να τας διακόψη.

Η Μαριάννα, μόλις ήκουσε τί έλεγγαν, έλαβε μέρος είς την συνδιάλεξιν και έπροέθεσε τα ιδικά της εγκώμια είς όσα έλεγαν αι κόραι της.

Τα δείγματα εκείνα της εύγνωμοσύνης, όι θερμοί εκείνοι λόγοι τόσοον συνεκίνησαν την Μαρούσαν ώστε άρχισε να κλαίη η καϊμένη.

— Μά, τί έχεις; της εφώναξεν η Ροζαλία.

— Είμαι παραπολύ εύτυχημένη, έψιθύρισεν η όρφανη και έκρυψε την κεφαλήν της είς την άγκάλην της Μαριάννας. Είθε όλοι τόσοον καλοί δι' έμέ, ώστε εύλογώ καθημερινός τον Θεόν που με έφερε κοντά σας.

— Μητέρα, είπεν ό Άνδρικός έπειτα από όλίγον, γνωρίζεις τον Φλατάκ και τιν μπάρμπα-Ευδάτο, διά τούς όποιους συχνά σου έγραφα στα γράμματά μου;

— Τούς δύο φίλους του πατέρα σου, που τόσοον καλωσύνες σου έκαμαν . . .

— Ναι, μητέρα. Λοιπόν, και αυτοί συνώδευσαν έως εδώ. Έμειναν εδώ κοντά.

— Και τούς άφίνεις έξω τόσοον ώρας;

— Τι να κάμω, μητέρα; έτσι ήθελε ό Νορξέκ. Λέγει πως δέν του άρέσει να βλέπη τα κλάμματα των γυναικών, και πως θέλει να περάση πρώτα η μπόρα κ' έπειτα να έλθη να σε καθημερίση.

— Ά! είνε πολύ παράξενος, είπεν ό Τζανής, αλλά χρυσή καρδιά, ξεύρετε, κυρά-Μαριάννα.

— Τρέξε να φέρης τούς φίλους σου, παιδί μου, είπεν η χήρα, η όποία έλλαμβάνουσα ως σοβαρα τα άγριέματα του Νορξέκ, έπλενε βιαστικά τα μάτια της με κρύο νερό.

Έπειτα από όλίγας στιγμάς, ό Άνδρικός έπέστρεψεν είς τό σπιτάκι, σπρώχνων έμπρός τον Φλατάκ και τον Νορξέκ, ό όποίος άντιστέκετο σαν πεισματάρικο άλογο.

— Αυτός εδώ είνε ό Φλατάκ, είπεν ό Άνδρικός, και του λόγου του ό κ. Νορξέκ, ό μπάρμπα-Ευδάτος, όπως τον λέμε είς τό καράβι.

Άπό τας πολλές συγκινήσεις, η καϊμένη η Μαριάννα δέν ήξευρε πλέον που είχε τον νοῦ της. Δέν εύρεν άλλον τρόπον διά να εκφράση την εύγνωμοσύνην της προς τούς δύο ναυτικούς, παρά τούς έφίλησε και τούς εύχαρίστησε διότι έπρόσεξαν τον Άνδρικό.

— Ά! μάλιστα! τό πετύχατε! να προσέχω, λέει, ένα δελφινάκι σαν αυτό, έμουρμούρισεν ό Νορξέκ με την άγριωτέρα φωνήν του, καθ' όσον μάλιστα εί-

χαν δακρύση τα μάτια του. Άμα ήτανε να φάη ξύλο, αν ήθελε άς μὴν έτρωγε! Δέν ξέρετε τί παληκάριό που είνε! Δέν είνε έτσι, βρέ προκομμένη μούτσο;

Και άρπαξε τον Άνδρικό από τό κεφάλι, προς μεγάλην φόβον της Ροζαλίας, η όποία δέν ήούχασε παρά όταν ήκουσε τα χάχανα που έκαμνεν ό Άνδρικός, ενῶ ό ναύτης τον έτίναζε με τέτοιον τρόπον, ώστε ενόμιζε κανείς ότι ήθελε να του έξαρθώση τα κόκκαλα.

Έπέρχον άρκετές ώρες τόσοον εύχάριστα, σαν να έβλεπαν όλοι όνειρο, και ώμιλοῦσαν κ' έλεγαν ό,τι έτύχαινε με γέλια και δάκρυα άνακατωμένα.

Ο Άνδρικός διηγείτο είς την μητέρα του ένα μέρος των ταξιδιών του. Άπό τον Άγιον Φραγκίσκον ό Ζάν-Μπάρτ είχε πλεύση είς την Κίναν. Εκεί, κατά συμβουλήν του κ. Βιλλιέρ, τό ναυτόπουλο είχε χρησιμοποιήση τό μεγαλύτερον μέρος των χρημάτων του διά να κάμη μίαν πακοτίλιαν, την όποίαν έπώλησε κατόπιν με άρκετά καλό κέρδος, όταν έφθασαν είς την Καλκούτταν. Άπό την πόλιν αυτήν, η όποία είνε πρωτεύουσα των Άνατολικών Ινδιών, είχε άγοράση νίτρον, ψάθες και πολύτιμα πτερά.

Ο κ. Βιλλιέρ είχε αναλάβη να του πώληση όλα αυτά είς την Χάβρην. Και τό αποτέλεσμα των έμπορικων αυτών επειρήσεων ήτο έν χρηματικόν ποσόν από 9,000 φράγκα που έρριψεν, όλος χαρά, είς την ποδιάν της μητέρας του.

Ένώ ό ήρωας μας διηγείτο μερικά έπεισιόδια του ταξιδίου του είς τας άδελφάς του που τον άκουαν και έχασκαν, ό Τζανής έπήρεν όλίγον παράμερα την Μαριάνναν.

— Έλάβατε, είπεν, ένα γράμμα από τον κ. Βιλλιέρ, δέν είνε έτσι;

— Μάλιστα, Τζανή, ένα γράμμα που μ' έκαμε να χαρώ πολύ. Έπαινε τό γυιό μου και μου υπόσχεται ότι θα φροντίξη πάντοτε δι' αυτόν.

— Και βεβαιωθήτε ότι θα το κάμη, είπεν ό Τζανής. Μου άνέθεσε να σας το έπαναλάβω εκ μέρους του. Άγαπή πολύ τον Άνδρικό και έχει σκοπόν να τον βοηθήση να γίνη πλοίαρχος με δίπλωμα πρώτης τάξεως. Έπειδή όμως θα χρειασθῆ δι' αυτό να μείνη ό μικρός δύο ή τρία έτη είς την Ξηράν, διά να μελετήση διά τας εξετάσεις, ό κ. Βιλλιέρ μου είπεν ότι αναλαμβάνει αυτές τα έξοδα. Δέν θέλει όμως να κάμη δι' αυτό λόγον είς τον Άνδρικό, διότι φρονεί ότι κάθε άνθρωπος πρέπει μόνον είς τας ιδίους του δυνάμεις να βασίζεται. Άμα ό μικρός δώση εξετάσεις και πάρη τό δίπλωμα, ό κ. Βιλλιέρ αναλαμβάνει να τον διορίση κυβερνήτην ενός καλού πλοίου. Και επειδή δέν είμπορεί να διορίση πλοίαρχος πριν γίνη είκοσιπέντε έτών, έχομεν άκόμη πολλόν καιρόν έμπρός μας . . .

Την ήμέραν εκείνην, ό Άνδρικός έπήγε να επισκεφθῆ τούς γείτονας και να εύχαριστήση όλους όσοι έπόσπερην κάποιαν ενδούλευσιν είς την μητέρα του. Είχε φέρη μαζί του ένα σωρό μικρά πράγματα τα όποια έχάρισεν είς αυτούς.

Η έκρησις αυτή της εύγνωμοσύνης του, πολύ περισσότερο παρή άξία των δώρων, έχαρποήσεν όλους. Κκι όμως όλοι άπορούσαν βλέποντες ένκ άπλοῦν μούτσον, του όποιου η τσέπη ήτο τόσοον καλή γεμάτη. Πρώτην φοράν είς την ζωήν των έβλεπαν αυτό τό πρῶγμα.

Τό βράδυ, ό εφημέριος και ό διδάσκαλος έδειπνησαν είς τό σπιτάκι της χήρας. Ο εφημέριος ήλθε συνωδυμένος με ένα παμμέγιστον γλύκισμα, τό όποιον κατεσκεύασε με μεγάλην προσοχήν η ύπηρέτριά του. Ποτέ δέν έχοχην με τόσοον εύθυμίαν. Κατά τα έπίδροσια, η Ροζαλία η όποία είχε θρονασθῆ είς τα γόνατα του μπάρμπα-Ευδάτου, έκουθέντας σοβαρώτατα με αυτόν. Ο ναύτης τόσοον έσυμπάθησε την μικρούλαν, ώστε, όσον καιρόν έμεινεν είς τό Λαμμοδέξ, ποτέ δέν έπήγαίνε περίπατο χωρίς να την πάρη μαζί του.

Ο Τζανής και όί δύο σύντροφοί του εκάθησαν όκτώ ήμέρας είς τό χωρίον. Κατόπιν επέστρεψαν είς την Χάβρην, διά να έργασθούν είς τό φόρτωμα του πλοίου των.

Ο Άνδρικός δέν άργησε να μεταδῆ προς συνάντησιν των' άλλ' αυτήν την φοράν ό χωρισμός δέν ήτο τόσοον όδυνηρός, διότι τό ταξίδι του μόνον έν έτος έπρόκειτο να διαρκέση. Έκτός τούτου ό ναυτοπαις είχε προβιβάσθῆ, και έφευγε διά τό ταξίδι ως με α θ η τ ε υ ο με ν ος πλέον.

Έξηκουλούθησε να φαίνεται άξιος της εύνοίας των προϊστημένων του, και πολύ γρήγορα έγινεν έξαιρέτος θαλασσιός.

Ητο έργατικός και οίκονόμος, και έγνωρίζε να χρησιμοποιή τα χρήματά του με τρόπον που του άφινε κέρδη, τα όποια έστελλε τακτικά προς την μητέρα του. Και ποτέ δέν της έγραφε χωρίς να έσωκλείτη είς τό γράμμα του μερικάς λέξεις διά την Μαρούσαν.

Αυτή ήτο έπιφορτισμένη να του γράφη τας άπκητήσεις. Και τον εκρατούσαν ενήμερον είς όλα τα συμβαίνοντα είς τό Λαμμοδέξ.

Με τα χρήματα που έστελλεν ό Άνδρικός, και με όσα η Μαρούσα εκέρδιζε διά του έμπορίου της, η οικογένεια Μοράνδου έχουσαν άνέτως.

Η Μαριάννα άγόρασεν ένα εύμορφο σπιτάκι με πολλά δωμάτια. Είς τό ισόγειον εύρίσκοντο η κουζίνα και ένα μαγαζάκι, όπου η Μαρούσα και η Διονυσία έπωλοῦσαν φιλικά και διάφορα είδη στολισμού διά τας χωρικάς. Η οικογένεια όλη έπερνούσε περίφημα.

Όταν ό Άνδρικός έγινε δεκαεννέα έτών, ό κ. Βιλλιέρ τον εισηγγαεν είς μίαν ειδικήν σχολήν διά να σπουδάτη τα ναυτικά μαθήματα. Τας διακοπάς έπήγαίνε και έμεινεν είς τό μητρικόν του σπίτι. Η Μαρούσα ήτο τότε δεκαεπτά έτών. Ητο τόσοον εύμορφη, όσον και κληή.

Μίαν ήμέραν ό νεαρός ναυτικός έξεμυστηρέθη είς την μητέρα του, ότι θα ήτο πολύ εύτυχής αν είχε μίαν σύζυγον καλήν, οίκονόμον και έργατικήν σαν την Μαρούταν. Η όμολογία αυτή πολύ έχαρποήσε την Μαριάνναν, η όποία από πολλού καιρού άνειρεόετο αυτόν τον γάμον.

Έν τῷ μεταξύ η Ροζαλία, η όποία κῆτι ήκουτεν άκρες-μέιτες από την συνομιλίαν των, έχασε τό μυκρό της από την χαράν και έτρεξεν είς τό μαγαζάκι.

Έκεί, όταν τρελλή, έρριφή είς την άγκάλην της Μαρούσας και την εφώναζε Κυρίαν Άνδρικού Μοράνδου.

Εξ παιδάκια μαζεῦονται τώρα είς τό οίκονομικόν τραπέζι. Ο διδάσκαλος τα διδάσκει την άνάγνωσιν. Ο γέρον εφημέριος έλπίζει να ζήση άρκετά διά να τα στεφανώση και αυτά.

Όσάκις ό Άνδρικός εύρίσκει με την μητέρα του, την σύζυγον του, τας άδελφάς του, με τα παιδάκια του και με τούς πιστούς του φίλους, εύχαριστεί τον Θεόν, όστις τόσοον πλουσιοπαρόχως άντήμειψε την έργασίαν και την εύθυμίαν του μικρού μούτσου του Ζάν-Μπάρτ.

ΦΟΚΙΑΝ ΘΑΛΑΒΡΟΣ
[Κατά τό γαλλικόν του Alfred de Bréhat.]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ»

ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (Μυθος σύγχρονος)

Ο άνεμος εκύτταξε τον άνθρωπον που ιδρωσε και εκοπίαζεν υπερβολικά διά να κτίση τό σπιτάκι του, και έγέλασε:

— Χά! χά! χά! έβούλιζεν ό άνεμος, καθώς έφυσούτεν επάνω είς τον κουρασμένον έργάτην' υποθέτεις ότι αυτό τό μηδαμικόν σου κτίριον θα σε προσυλάξη από την μανίαν των στοιχείων; Νά! μ' ένα φύσημα εγώ μπορώ να το καταστρέψω.

Είπε, και έμάζεψε όλην την δύναμίν του, και έπεσε με φόβερδ μούγκρισμα επάνω στο σπιτάκι και τό έγκρέμισε.

— Εύκολο σου είνε να επικρίνης, και όχι πολύ δύσκολο να καταστρέψης τό μισοτελειωμένο έργο μου, είπεν ό άνθρωπος, ενῶ έστέκετο λυπημένος είς τό μέσον της χιλασμένης καλύβας του.

Άλλά τώρα που το έρριξες κάτω, είμπορείς εσύ να κτίσης καλλίτερο;

Οσάκις επανέρχεται με τό πλοϊόν του είς την Χάβρην και έχει όλίγας ήμέρας διαθισίμους, παίρνει μαζί του είς τό Λαμμοδέξ τούς τρεις ναύτας, τούς όποιους η Μαριάννα, η Μαρούσα και η Ροζαλία υποδέχονται ως να ήσαν και αυτοί μέλη της οίκονομίας των. Τας ήμέρας εκείνας η Διονυσία και ένίοτε ό σύζυγός της έρχονται και λαμβάνουν μέρος είς την χαράν και τό πανηγύρι.

Μίαν φοράν, ό Άνδρικός έφερε και τον ύπαρχόν του, ό όποιος είς τό ταξίδι τῷ είχε προσφέρει σημαντικάς υπηρεσίας. Ο νέος αυτός ήτο όρφανός' βλέπων δε την εύτυχίαν η όποία έχασίλευεν είς εκείνην την οικογένειαν, ήσθάνετο βαθύτέρον τό κενόν, τό όποϊόν τον περιεκύκλωνε. Η Ροζαλία, που είχε τόσοον άγαθήν καρδίαν, άνέλαβε να τον παρηγορήση γινομένη σύζυγός του.

Εξ παιδάκια μαζεῦονται τώρα είς τό οίκονομικόν τραπέζι. Ο διδάσκαλος τα διδάσκει την άνάγνωσιν. Ο γέρον εφημέριος έλπίζει να ζήση άρκετά διά να τα στεφανώση και αυτά.

Όσάκις ό Άνδρικός εύρίσκει με την μητέρα του, την σύζυγον του, τας άδελφάς του, με τα παιδάκια του και με τούς πιστούς του φίλους, εύχαριστεί τον Θεόν, όστις τόσοον πλουσιοπαρόχως άντήμειψε την έργασίαν και την εύθυμίαν του μικρού μούτσου του Ζάν-Μπάρτ.

ΦΟΚΙΑΝ ΘΑΛΑΒΡΟΣ
[Κατά τό γαλλικόν του Alfred de Bréhat.]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟΥ»

ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (Μυθος σύγχρονος)

Ο άνεμος εκύτταξε τον άνθρωπον που ιδρωσε και εκοπίαζεν υπερβολικά διά να κτίση τό σπιτάκι του, και έγέλασε:

— Χά! χά! χά! έβούλιζεν ό άνεμος, καθώς έφυσούτεν επάνω είς τον κουρασμένον έργάτην' υποθέτεις ότι αυτό τό μηδαμικόν σου κτίριον θα σε προσυλάξη από την μανίαν των στοιχείων; Νά! μ' ένα φύσημα εγώ μπορώ να το καταστρέψω.

Είπε, και έμάζεψε όλην την δύναμίν του, και έπεσε με φόβερδ μούγκρισμα επάνω στο σπιτάκι και τό έγκρέμισε.

— Εύκολο σου είνε να επικρίνης, και όχι πολύ δύσκολο να καταστρέψης τό μισοτελειωμένο έργο μου, είπεν ό άνθρωπος, ενῶ έστέκετο λυπημένος είς τό μέσον της χιλασμένης καλύβας του.

Άλλά τώρα που το έρριξες κάτω, είμπορείς εσύ να κτίσης καλλίτερο;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρία Γκλιδδινς λοιπὸν ἐζήτησεν ἐργασίαν ἀπὸ ἑνα ράπτῃν τοῦ Πιωνασάκ, καὶ ράπτει ὅλη ἡμέρα ἀνδρικά φορέματα τὴν βοηθοῦν ἢ θεία Ἑλλάκα καὶ ἡ Ξένη, καὶ ἡ ραπτομηχανὴ τῶν σταματᾷ. Ἡ καϊμένη ἢ Ξένη, ποῦ τόσοσιν συχαίνεται τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν! Τὴν λυποῦμαι εἰλικρινῶς, ἐγὼ ποῦ εἶμαι ὁμοιοπαθῆς μ' αὐτήν! . . .

Σήμερον ἔκαμα μίαν ἀλλόκοτον συνδιάλεξιν διὰ τοῦ τηλεγράφου. Ἐσκέφθημεν, ἡ Ξένη καὶ ἐγὼ, νὰ κουβεντιάσωμεν ὀλίγον μὲ ἐκείνην τὴν φίλην τῆς Ξένης ποῦ λέγεται Γράτσια Μόρρις καὶ μένει εἰς τὸ Ρόζγουδ, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἡ Γράτσια Μόρρις ἀπουσίαζεν. Ἄλλος λοιπὸν μᾶς ἀπήντησεν, ὄχι γυναῖκα ὅπως ἐνομίσαμεν κατ' ἄρχας, ἀλλὰ ἕνας κύριος, ὁ ὅποιος εἶχεν ὄρεξιν νὰ διασκεδάσῃ εἰς βάρους μας. Φαντασθῆτε! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λέγει ὅτι ὀνομάζεται Ἰεραπὸστολος μεταβαίνουσα εἰς Γροιλανδίαν, καὶ διατείνεται ὅτι τὴν ἐσυμβούλευσαν νὰ συμπαραλάβῃ ὡς σύντροφον τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ. Θὰ συγκατατεθῇ ἄραγε ἡ δεσποινὶς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ Ὠπερβικ διὰ νὰ ἐμπολιτίσῃ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν ἤξεύρουσιν παρὰ νὰ ροφοῦν λάδι τῶν φαλαινῶν καὶ νὰ τραγανίσουν τὰ κόκκαλα τῶν εἰρημένων φαλαινῶν; . . . « Ἐλπίζω, προσέθεσεν, ὅτι δὲν θὰ με θεωρήσῃ ὡς Ξένην, διότι πολυλάκις ἐδανείσθην χρήματα ἀπὸ τὴν μάμμην τῆς . . . »

« Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι εἰς τὴν ἀθάδαιαν αὐτὴν ἀπήντησα μὲ σιωπὴν εὐγλωττον. Ἀλλὰ ἀκόμη σκέπτομαι καὶ ἀπορῶ ποῖοι τάχα εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρόζγουδ ποῦ γνωρίζουν τὴν ἐγγονὴν τοῦ Φρειδερίκου Χώβ, καὶ ἐδανείσθισαν χρήματα ἀπὸ τῆς γιαγιάς. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Η ΑΙΜΙΛΙΑ ΖΗΤΕΙ ΣΤΑΘΙΟΝ

Αἰμιλία

« Καλέ, εἶνε δυνατόν; Ἐχομεν πάλιν Πρωταπριλιά σήμερον, καὶ ἐπέραςε ἕνας χρόνος σωστὸς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ περιφημον βράδου ποῦ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ καοῦμε ζωντανές, ἡ Ξένη, ἡ Εὐδουδίκη καὶ ἐγὼ, — ἐκεῖνο τὸ βράδου ποῦ ἤκουσα τὴν Χαράν νὰ ὀμιλῇ ὅπως γνωρίζετε δι' ἐμὲ εἰς τὸ σπίτι τῶν Κούρτις! Πόσον ἤθελα νὰ μὴν εἶχε προφῆρη ποτὲ ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴν τὰ ἤκουα ἐγὼ! Ἐν τούτοις, ἴσως εἶνε καλλίτερον δι' ἐμὲ ποῦ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν! Ὅσον συλλογι-

ζομαι ὅτι ἐφραταζόμεν πὼς ἤμην ἐγὼ τὸ πᾶν δι' αὐτὴν ὅπως ἦτο αὐτὴ τὸ πᾶν δι' ἐμὲ! Γνωρίζω τώρα τί συμβαίνει πραγματικῶς: αὐτὴ ἀγαπᾷ ὅλον ἐν γένει τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν τρέφει ἀληθινὴν ἀγάπην πρὸς κανένα ἰδιαιτέρως! . . . Καὶ ὁμως, θὰ τὸ πιστεύσετε, κυρία Φάγγ; μ' ὅλα ἐκεῖνα, καὶ μ' ὅλον ἐτι μὲ καμνεὶ καθημερινῶς νὰ ὑποφέρω, τὴν ἀγαπῶ πάντοτε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην. Εἶνε παράλογον αὐτό, ἀλλὰ εἶτι εἶνε.

« Ὁ Κάρολος ἐφάνη πολὺ διακριτικὸς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν: δὲν μοῦ εἶπε οὔτε μίαν φοράν: «Σὺς εἶχες προειδοποίησιν ἐγὼ», καὶ ὁμως εἶχε ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ το εἶπῃ ἀλλὰ εἶνε λεπτότατος νέος αὐτός.

« Καὶ νὰ ἰδῆτε πόσον προώδεσε μέσα εἰς ἕνα χρόνον! Φαντασθῆτε! εἶνε εἰς τὸ πανεπιστήμιον, καὶ ἡ βαθμολογία του εἶνε τόσοσιν καλὴ ὥστε ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χωριοῦ μας τὸν διώρισε ἀπὸ τώρα διδάσκαλον, ἂν καὶ μόνον μετὰ ὀκτὼ μῆνας θὰ ἀποφοιτήσῃ μὲ τὸ δίπλωμά του. Νὰ διορίζουν ἕνα νέον ὀκτὼ μῆνας πρὶν, εἶνε κατὰ τι, ξεύρετε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Κιμπασσέτον ὅπου ὅλοι τὸν ἐγνώρισαν ὡς ὑπάλληλον τοῦ παπποῦ.

« Πὼς ἀλλάζουν τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! Ὅταν ἦλθα ἐδῶ, καὶ ἐκεῖνος καὶ ἡ Ξένη Γκλιδδινς ἦσαν δύο μηδενικά, καὶ τώρα, βλέπετε ποῦ ἐφθασαν καὶ οἱ δύο, ἐκεῖνος εἰς τὸ πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ξένη ἐπὶ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν δόξαν, ἀφοῦ ὁ «Ἀτλαντικός» δημοσιεύσῃ εἰς τὰς στήλας του ὅσα ποιήματα αὐτὴ τῶ στέλλει. Ὁ «Ἀτλαντικός», ποῦ εἶνε μεγάλη ἐφημερίς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δέχεται τὰ ἔργα τῆς, ἂν δὲν εἶχαν ἀξίαν. Ἔτσι γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς Τύχης, τῆς ἰδιοτρόπου αὐτῆς θεᾶς!

« Μὲ ἐννοεῖτε πάντοτε τόσοσιν καλὰ, καλὴ μου κυρία Φάγγ, ὥστε δὲν θ' ἀπορῶσκα πολὺ ἂν μοῦ ἐλέγατε ὅτι ἐμανεύσατε πόσον εἶμαι στενοχωρημένη. Λέγουν ὅτι εἶμαι εὐθύμη καὶ δὲν μὲ μέλει διὰ τίποτε: ἀλλὰ ἀπατώνωνται ὅσοι μὲ κρίνουν ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Ἀπόψε μάλιστα εἶμαι τόσοσιν λυπημένη ὥστε μ' ὅλα τὰ δεκάξη μου χρόνια, κοντεύω ν' ἀρχίσω τὰ κλάμματα σάν μωρουδάκι. Ὁ μπαμπᾶς ἐπήγε εἰς τὸ Κολοράδον, ἔπειτα εἰς τὴν Καλιφορνίαν, κατόπιν εἰς τὸ Τεξᾶς, καὶ τώρα νὰ τον πάλιν εἰς τὸ Κολοράδον. Τί κάμνει ἐκεῖ, καὶ διατί ὅλα αὐτὰ τὰ ταξείδια; — τὸ ἀγνοοῦμεν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἄν ἤθελε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τῆς μαμμᾶς, ἀπὸ πολλὰς αὐπνίας θὰ τὴν ἀπήλλασεν: ἀλλὰ οἱ ἄνδρες τόσοσιν σπανίως δίδουν λογαριασμὸν εἰς τὰς γυναϊκάς των διὰ τὰς ὑποθέσεις των! Ὁ μπαμπᾶς λέγει ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐνοχλῇ τὴν γυναϊκοῦλά του μὲ ὅλα τὰ πολυπλόκα ζητήματα, καὶ ὅτι αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ τί-

ποτε ἀπὸ τὰς ἀνδρικός ἐργασίας. Πιθανόν: ἀλλ' εἶτε ἐννοεῖ εἶτε ὄχι, δὲν εἴμπορεῖ βέβαια νὰ ζῇ μὲ τὸν ἀέρα. Ἀφ' ὅτου εἴμεθα ἐδῶ, ἡ μητέρα δὲν ἐπῆρε στὸ χέρι τῆς παρὰ μόνον ἐκεῖνας τὰς πέντε χιλιάδας φράγκων τῆς γιαγιάς, αἱ ὅποια νομίζει κανεὶς ὅτι λυώνουν σάν τὸ χιόνι στὸν ἥλιο. Ἐχομεν τόσα πράγματα νὰ πληρόνωμεν δεξιά κι' ἀριστερά! Τὰ δίδακτρα καὶ τὸ φαγητὸν τῶν ἀδελφῶν μου, τὸ ἰδικόν μας: ἔξωδα ἀτελείωτα! Ἡ καϊμένη ἢ μητέρα μου ταλανίζει πολλὰς φορές τὸν ἐκυτόν της ποῦ ἐμεγάλωσε μὲ τὴν πολυτέλειαν καὶ δὲν ἔμαθε νὰ κάμνη οἰκονομία. Εἶνε ἴσως λιγάκι ἀλήθεια αὐτό, διότι κάποτε παραλείπει τὰ πράγματα τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ ν' ἀγοράσῃ κατόπιν ἄλλα ὄχι τόσοσιν χρήσιμα, ὅπως λόγους χάριν τὰς εἰκόνας ἐκεῖνας ποῦ ἐφύμισε προχθές, καὶ τὰς ὁποίας ἡ γιαγιά λέγει «ζωγραφίες», σάν νὰ ἦσαν χαλκομανίεις τῆς πεντάρας: διὰ τὴν γιαγιά, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ ἀπὸ τὰ καλλιτεχνήματα ἕως τὰς μουντζούρες! . . . »

2

Αἰμιλία

« Πάλιν καμμία εἰδησις ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ ἀνησυχοῦμεν πολὺ, ἡ μητέρα καὶ ἐγὼ. Ποῦ νὰ εἶνε ἄραγε; τί κάμνει; Μᾶς ἔγραψε πρὸ πέντε ἐβδομάδων ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Δένβερ καὶ ὅτι θὰ μᾶς ἔγραψε λεπτομερῶς τὴν ἐπιούσαν διότι, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μᾶς γράψῃ διὰ μακρῶν ἐκείνην τὴν ἡμέραν: ἀλλὰ περιμένονμε ἀκόμη τὸ γράμμα του, καὶ, ὅταν ἡ μαμμά ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸν φίλον του, τὸν κ. Δίκερ, ἡ ἀπάντησις ἦτο: « Χώβ ἀνεχώρησε τέλος Ἀπριλίου, ἄγνωστον διεύθυνσιν. » Μήπως τοῦ συνέθη κανὲν δυστύχημα;

« Ἡ γιαγιά εἶνε πολὺ καλὴ πρὸς ἡμᾶς, ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μαμμά, τώρα ποῦ τὴν ἐγνώρισε καλὰ:

« — Μείνε ὅσο θέλεις ἐδῶ, Καρλίνα, τῆς εἶπε χθές, καὶ μὴν στενοχωριέσαι ἔτσι.

« Ὁ παπποῦς τῆς εἶπε τὰ ἴδια.

« — Μὴν ἀνησυχῆς, κόρη μου. Κάποιο νέον σχέδιον ἔχει, φαίνεται, ὁ Φρειδερίκος, καὶ εἶνε τόσοσιν ἀπρησολημένος μ' αὐτό ὥστε δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ γράψῃ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν τὴν φοράν! . . .

« Ἀλλὰ, ὅτι καὶ ἂν τῆς εἶποῦν, ἡ καϊμένη ἢ μητέρα μου εἶνε ἀπαρηγόρητη. Ἐγὼ, σκέπτομαι καθὼς ὁ παπποῦς, ὅτι ὅλα θὰ ἐξηγηθοῦν αἰσίως: αὐτὸ ὁμως δὲν ἐξαλείφει καὶ τὴν ἰδικὴν μου ἀνησυχίαν. Ἐκτός τούτου, αὐτὴ ἢ μυστηριώδης ἀναχώρησις εἶνε πολὺ βασανιστικὴ δι' ἡμᾶς. Ὅλον τὸ Κιμπασσέτον τὴν ἔμαθε: ἀπὸ ποῖον; δὲν γνωρίζω ἀπολύτως τίποτε: ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ

κάμω δύο βήματα ἔξω, χωρὶς νὰ μὲ σταματήσουν. « Ἐλάβατε ἐπὶ τέλους εἰδησεις ἀπὸ τὸν πατέρα σας; » μ' ἐρωτοῦν ὅλοι. « Περίεργον, πὼς δὲν σᾶς γράφει; » Καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπονοούμενα καὶ τὰ κακόβουλα σχόλια ποῦ μαντεύω ὅτι κάμνουν! Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ τρελόγρη ἢ μὲς Ὁ Νέιλ ἦλθε σήμερον καὶ μοῦ εἶπεν:

« — Ὁ πατέρας σας δὲν σας ἔδωκε τὴν παραμικροτέραν νύξιν διὰ τὸ μέρος ποῦ ἐπήγαγε, αἱ; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σᾶς ἐγκατέλειψεν ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς μητέρας σας, θὰ ἐζητοῦσα τὸ διαζύγιον.

« Ὑποθέτω πὼς ἐγὼνα κατακίτρινη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν μου.

« — Ποῦ τὸ ξεύρετε; ἐφώναξα ἢ μπορεῖ καὶ νὰ ἐπῆγε εἰς τὴν Ἀφρικὴν διὰ τὴν κάμη ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις κατὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἀφροδίτης!

« Καὶ ἐκείνη ἐτρέξε βιαστικὰ καὶ γρήγορα νὰ διηγηθῇ τὸ νέον εἰς τὴν κυρίαν Χάκκετ. . . »

« Ὅλα αὐτὰ τὰ κακολογήματα καὶ οἱ περισπασμοὶ εἶνε θάνατος διὰ τὴν δυστυχισμένην μητέρα μου, κυρία Φάγγ. Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ διαλευκανθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον! . . . »

3

Αἰμιλία

« Δὲν ὑπῆρχε κανὲν μυστήριον ἔχον ἀνάγκην νὰ διαλευκανθῇ. Ὁ μπαμπᾶς μᾶς εἶχε γράψῃ ὅπως εἶχε προαναγγεῖλῃ ὅτι θὰ μᾶς ἔγραψεν. Ὁ μόνος λόγος ποῦ δὲν ἐλάβαμεν τὸ γράμμα του εἶνε ὅτι τὸ εἶχε λησμονησῇ ἕκτοτε μέσθ εἰς μίαν τσέπην του. Εὐρίσκειται ἀπλούστατα εἰς τὸ Τρέντον! Ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸν τὸ ἔμαθε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς: ἐκύτταξαν χωρὶς ἄλλο τὴν σφραγίδα τοῦ γραμματοσήμου εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐνῶ ἐπέστρεφα, μὲ τὸ γράμμα εἰς τὸ χέρι, ὁ κ. Πιζ μὲ ἠρώτησεν ἂν ἐπερνοῦσε καλὰ εἰς τὸ Τρέντον ὁ πατέρας μου, καὶ ἡ μὲς Ὁ Νέιλ ἐφθασεν, ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μᾶς εἶπῃ: « — Λοιπὸν, εὐρίσκειται εἰς τὴν Νέαν Ὑερσέην ἢ εἰς τὴν Νέαν Γῆν; μοῦ εἶπαν ποῦ εἶνε, ἀλλὰ τὸ ἐξέγασα ὡς ποῦ νὰ ἔλθω. . . »

« Τί πληγὴ αὐτὰ τὰ χωριὰ μὲ τὰς κακογλωσσείας των! . . . »

« Ὁ μπαμπᾶς μᾶς γράφει ὅτι εἶνε πάντοτε τυχερὸς σάν τοὺς Γκιούμιτζ (τοὺς ἐνθουσιεθε, κυρία Φάγγ, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Δίκενς); ἀλλὰ μόλις βελτιωθοῦν αἱ ἐργασίαι του, θὰ ἔλθῃ νὰ μείνῃ μαζὺ μας.

« — Ἀρχίζω ν' ἀπελπίζωμαι, μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βελτιωθοῦν! ἐφώναξεν ἡ μαμμά μὲ ἕνα τόνον ὁ ὅποιος μ' ἐπέεραξε.

« — Μὴν ἀποθαρρύνεσθε, μαμμά, τῆς ἀπήντησα ἐγὼ: εἶμαι μεγάλη τώρα, καὶ

μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ σᾶς.

« Ἦρχισε τότε νὰ γελᾷ καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθησα τὰ ἀστεῖα μου, διὰ νὰ τὴν κάμω ν' ἀλλάξῃ σκέψεις. Ἀπορῶν κάποτε ὅσοι μ' ἀκούουν νὰ λέγω πράγματα ἐντελῶς παιδιαστικά: τὸ κάμνω κατόπιν σκέψεως, κυρία Φάγγ ἢ μαμμά θὰ ἔπεφε ἄρρωστη, ἂν δὲν τὴν διεσκέδαζα ἐγὼ.

« Ἀλλὰ τί εἴμπορῶ τάχα νὰ κάμω, ἐγὼ, διὰ νὰ κερδίζω τοῦλάχιστον τὸν ἄρτον μου, ἕως ὅτου κατορθώσω νὰ κερδίζω ὅτι, χρειάζεται διὰ τὴν μαμμά καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν μου; — Διότι αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου. Αὐτὸ διαρκῶς σκέπτομαι, καὶ τίποτε δὲν εὐρίσκω. »

[Ἔπειτα συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΘΕ
(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάυ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ « Ὠραία Κικὴ » ἔσχισε πελάγη καὶ ὠκεανούς. Ἐπέρασεν ἠπειρούς, χερσονήσους, νήσους καὶ νησάκια, δηλαδὴ κομμάτια ξηρᾶς ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγάλα, τὰ ὅποια ὁ πλημμυρισμένος ποταμὸς ἔκαμε νὰ χωρισθοῦν. Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Κικὴ ἀνεγνώρισαν καθαρὰ καὶ χωρὶς ἀντιλογίαν τὰς Ἰνδίας, τὰς νήσους τῆς Σόνδας,

« Ἐχαθήκαμε! »

τὴν Αὐστραλίαν. Εὐρίσκονται τώρα καταμεσῆς εἰς τὸν Βιρηνικὸν Ὠκεανόν, καὶ ἀρμενίζουν ἄφοβα μέσα εἰς τὴν Ὠκεανίαν.

Ἡ θάλασσα εἶνε ἀπέραντη, καὶ καμμία φορὰ κάμνει λιγάκι καὶ φουρτούνα. Πρέπει νὰ προσέχουν. Ἡ ναυ-

αρχίνα κρατεῖ στερεὰ τὸ τιμόνι, καὶ ὅταν παρουσιάζεται ἀνάγκη, ὁ Μπέμπης ἐξυπνᾷ διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ μὲ τὸ χεράκι του.

Ἐξαφᾶ βλέπουν ἕνα μεγάλο νησί, ἕνα ἀληθινὸ νησί αὐτὴν τὴν φοράν. Ὁ πλοίαρχος διακηρύττει ὅτι εἶνε ἡ

« Περιμένει τὸ τραῦμα. »

νήσος τοῦ Ζουάν-Φερνάνδεζ, ὅπου ἐζῆσεν ὁ Ροβινσὼν Κρούσος.

— Τί εὐτυχία! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα.

— Τί καλὰ! φωνάζει ὁ κύριος Μπέμπης. Νὰ τὰ ζαχαροκάλαμα, νὰ τὰ καρύδια μὲ τὸ γάλα, νὰ κι' ἄλλα ὁμορφα πράγματα!

— Αὐτό, λέγει ὁ Παυλῆς, λησμοσύνης τὴν ἀπόφασιν του, αὐτὸ εἶνε τὸ νησί τοῦ Γαθαθᾶ. Ἐπῆγα αὐτὸς φορὲς ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Ἀντώνη. . .

« Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Ἡ ναυαρχίνα ἐπιβάλλει αὐστηροτάτην σιωπὴν εἰς τὸν κύρ-Παυλῆν. Ἄν ξεναβγάλλῃ τσιμουδιά, θὰ τον κρεμάσουν εἰς τὸ ἀκροκέρατον! Ὁ Παυλῆς εἶχε πολλὴν διάθεσιν νὰ ἰδῇ τὸ νησί τοῦ Ροβινσῶνος διὰ τὸ ὅποιον τρεῖς μέρες τώρα ἀκούει τόσα νὰ λέγουν: ἀλλὰ ἔδικα τρίθει τὰ μάτια του, δὲν εἴμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ποῦ λέγει ἡ ναυαρχίνα.

Κατὰ καλὴν τὴν τύχην, οἱ καπετανεῖοι του ἔχουν ἄλλου τὴν προσοχὴν των καὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του.

Ἡ ναυαρχίνα Κικὴ καὶ ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης τόσοσιν προσεκτικὰ κυττάζουν τὸ περιφημὸν νησί τοῦ Ροβινσῶνος, ὥστε δὲν προσέχουν πλέον ποῦ πηγαίνει τὸ καράβι των. Ἐξαφᾶ ὁ πλοίαρχος βλέπει, ὅτι ἡ φρεγάτα κιν-

του εκέρδισε χρήματα, και με τα χρήματα αυτά έγινε συνδρομητής μου. Ίδου λοιπόν μία ειλία, ή οποία πραγματικώς έχει μεγάλην αξίαν, και δι' εμέ και δι' εκείνον. Δι' εμέ, διότι με μαθήσαν πόσην αγάπην εμπνέω δι' εκείνον. διότι αγαπή κανείς περισσότερο πάντοτε, ή τι απέκτησε με κόπον, με θυσίαν.

Καλώς να έλθης, Ροδία Κυνηγέτις. Βεβαίως, εις τας Μ. Άγγελιας λογαριάζονται κ' αί μου νοσύλλαβοι λέξεις. Γράψε μου ποιους τόμους θέλεις, να σου τους στείλω άμέσως, διότι σου δίδει το δικαίωμα το Α' βραβεΐον που πέρνεις σήμερα.

Κ' εγώ, Άγωνίδα Ψυχή, δεν είσεύρω άλλον Πρόδικον παρά τον Κείον. Άλλ' εις τα ψευδώνυμα δεν χρειάζεται τόσο ακρίβεια. Όσον διά την πατρίδα του Όμηρου, ή ήκουσες βέβαια πολλάκις ότι έπί τα πόδες διαφιλονικούν αυτήν την τιμήν, και ότι το ζήτημα μένει άλυτον. Έπομένως, έως να λυθή τουλάχιστον, και οι Χίοι και οι Συμυρναίοι εμπορούν να καυχούνται ως συμπατριώται του Όμηρου.

Το έξι άστέριον έπιστόδιον μου διηγείται ή Σπίθα-Τίνα: «Στην Ίταλία, μεταξύ Φλωρεντίας και Γένουας, έχει μία σειρά άτελειωτή από τούτων. Ο κάπνος του τράινου, μόν ή χωντας διέρχεται, γεμίζει τή σήραγγα, και κατορθώνει να χώνεται και μέσα στα βαγόνια. Έμεις βρισκόμασθε σ' ένα βαγόνι όπου δεν έπετρέπετο το κάπνισμα. Οι κύριοι που ήσαν μαζί μας, θα έπιθυμούσαν χωρίς άλλο κανένα τσιγαράκι και ύπεραν από τή διαταγή που τους το έμπόδιζε. Και όταν βγήκαμε από το σκοτάδι και βρήκαμε το βαγόνι γεμάτο κάπνο, ένας κύριος έρώταξεν: «Απαγορεύεται το κάπνισμα! Γιατί δεν της το απαγορεύουν και τής μηχανής, που μας έπιζει τώρα με τον κάπνο της;»

Σχετικώς όλγα γράμματα αυτήν την έβδομάδα. Οι φίλοι μου έχουν τας εξετάσεις των και δεν εύρισκουν πολύν καιρόν διά τήν Άλληλογραφίαν. Άλλά τώρα που αρχίζουν αΐ διακοπαι, — φυλαχθήτε πάλιν από τήν γραμματοπλημύνην!

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Βριάρεω (Ε. Ι. Π. όλα ώραια και σου εγκρίνω το πρώτον) και Καταράκτην του Νιαγάρα (Φ. Γ.)

Άλλαγαί ψευδωνύμων: Μέλιον Διπλωμάτης (ίδου αυτό που προτιμάς; αλλά δεν σου σημειώνω τὰ άρχικά που θέλεις, διότι συμπίπτουν με τάρχηά γνωστού μας φίλου, και θά έπύργετο σύγχυσις παρομοίας προτάσεις μου έκαμαν και άλλοι, διαστάξω όμως ακόμη ναποφασίσω, διότι ακόμη έλιπώ...)

Πικρά Μυστικά έπιθυμούν να ανταλλάξουν: το Ρόδιον των Σπετσών με τήν Όρειοπόλιν Ψυχήν, Λουλοδί της Καρδιάς και Αζαθύριον Ρόδου — ή Αετός της Βρήμου με τήν Χρυσήν Άρπαγ — ή Ναυσικά με τήν Ναυτοπούλαν της Άνδρου, Τζιριτζιζούλαν, Πρίγκιπα των Άθηνων, Πύργον Άϊρελ και Μιράντα — ή Άριότος Παδηλάτης με τον Άρκαδικόν Ήλιον, Διονυσιάδα Πηγην, Άνθος του Μαΐου, Δερδροστοιχίαν των Άθηνων και Λουλοδί της Καρδιάς — ή Γαυβέτις με τον Κερδών Έομήν — ή Σίρ-λά-Φαλουδ με το Λευκόν Κρίνον, Διονυσιάδα Πηγην και Κυρίαν με τας Καμελίαν — ή Μεσημβρινή Άκτι με τήν Ευαίσθητον Ψυχην, Ζαππίδα Διαβολογιατρόν, Άγριοκάτσικον και Διάβολον Έσπεριόν — ή Δωρητής Όνειρον με τον Χειμωνιάτικον Ήλιον, Ήλιον της Νοκτός, Άκτίνα του Ήλιου, Δίκων του Ήλιου και Γαπωνικόν Χρονάθημον — ή Σανθος Βοσκός με το Κόκκινον Κρίνον, Θεσσαλικό Μενεξεδάκι.

Βοσκόν της Ροδόπης, Λουλοδί της Καρδιάς και Άλλος της Κηφισιάς — το Άρθος Έλπίδος με τον Μέλιον Λόκιμον, Κίτρινον Καταρίνι και Αϊ-Άλιφ των Πατησίων — ή Ριγολέττος με τον Σπουδαϊόν Άνθρωπον, Κόκκινον Κρίνον και Ζαππίδα — ή Αϊγαλιός Μεθάνων με τήν Τζιριτζιζούλαν — ή Μέλιον Διπλωμάτη με τον Άκρίταν και Έρδοζον Μεσολόγγιον — το Κόκκινον Αλόφ με τον Άκρίταν.

Από ένα γλυκό φίλκι στέλλει ή Διπλάσις προς τους φίλους της: Άσπίδα της Άθηνάς (τάς Έλαβας εύχαριστώ και διά τήν ώραιάν κάρτην) Κελαϊδήστρον (έστειλα έκ νέου) Δωρητήν Όνειρον (έστειλα ή εισφορά σου εκ δρ. 1,80 κατετέθη εις το Ταμείον προς έγγραφην Άπόρων σε συγχάριω διά τὰ ευγενή σου εΐσηήματα, και σ' εύχαριστώ δι' όσα καλά γράφεις) Λαιμαργο Πορτίκι ([ΕΕ] διά τήν ώραιάν έπιστολήν) έπιτήξεις έδωλα προθεσίαν 23 Ιουνίου (και όχι 9) διά να προφθάσουν να προμηθευθών χάρτην των λύσεων, όσαι διά πρώτην φοράν θά έλάμβαναν μέρος εις τον Διαγωνισμόν. Δεν ήτο λοιπόν τυπογραφικόν λάθος, και άπορώ πώς σ' έμπόδισεν, αφού μάλιστα ή προθεσίμα ήτο μεγαλύτερα εκείνης, τήν όποιαν έπεριμενες) Διονυσιάδα Πηγην (βεβαίως αΐ Πληροφορία έκαμαν ένα καλόν, αλλά το κακόν που έκαμαν ήτο μεγαλύτερον, και δι' αυτό καταργήθησαν) χάρω που δεν κατατάσσεται με τους δυσχερητημένους, άλλ' έπιδοκιμάεις το μέτρον μου) Σανθος Βοσκόν (έστειλα) δεν πιστεύω να είχες τήν άπαίτησιν να δημοσιεύσω όλους αυτούς τους στίχους, και μάλιστα μετά τήν καταργησιν των πληροφοριών, πώς καλοπερνάς λοιπόν εις τήν πατρίδα;) Μεσημβρινή Άκτιν (εύχαριστώ διά τήν πληροφορίαν, και όταν έπισκεφθώ τήν Έκθεσιν, — δεν το κατορθώσω ακόμη με τας άσχολίας μου, — θά προσέξω) Άνθος Έλπίδος, Ριγολέττος (έδημοσιεύθησαν εις το 25ον σήμερον δημοσιεύω όσας δεν είχες εις τήν προηγουμένη σου έπιστολήν, είσαι εύχαριστημένος;) Λουλοδί της Καρδιάς (σε συγχάριω εγκάρδιος διά τους άρθάδνας της αδελφής σου) Αϊγαλιόν Μαυθάνων (το έλιπώ κ' εγώ) Χ. Ζερβόν (έστειλα) τα Πνεύματα γνωστά, διότι τα έδημοσίευσα και άλλοτε) Αύτόνομον (εύχομαι να ευλογήση ο Θεός τους άγωνας σας και να πραγματοποιήση το γλυκύ όνειρόν σας, το όποιον εινα και ιδικόν μας) σ' ένεγράφη εις τήν Β' Σειράν των «Διηγημάτων» Βενουπούλου) Ναυσικάν ([ΕΕ] διά τήν ώραιάν περιγραφην του κομματιού αυτού της Κερκύρας) το εκήλευσα και ο Άνανίας και πολυ θά ήθελε να ήτο έξόριστος εκάΐ) Κόκκινον Αλόφ (σε συγχάριω διά τον καλόν βαθμόν, όποτε θέλεις εμπορείς να έλθης εις το Γραφείον μου, τι θά έχη λοιπόν ή προσεχής έπιστολή σου) Φρουριόν της Μονεμβασίας (ή εισφορά σου, δραχμή μία, κατετέθη εις το Ταμείον προς έγγραφην Άπόρων ευγε!) Έγχερόν του Σόλλα (ένεγράφη εις τήν Β' Σειράν των «Διηγημάτων» Βενουπούλου) Ρομαντικόν Κυνηγόν (έστειλα) Όδρανιάρ Νικηφόρον (πραγματικώς, συ είχες περισσότερον δικαίωμα εις τον χώρον, διότι δεν μου γράφεις συχνά, — αλλά τι να σου κάμω τώρα, που ο χώρος αυτός δεν ύπάρχει διά κανένα;) Παλλάδα (είδες ότι δεν πρέπει να είσαι ανυπόμονος φίλος μου τον Γιαννάκην) Άργελον Χαράς (πως δεν φαντάζομαι τήν χαράν σου, όταν έπάτηξες το έδαφος της πατρίδος σου, μήπως δεν έχω κ' εγώ πατρίδα;) Όλυμπόν (σ' εύχαριστώ πολυ διά τας ενεργείας και περιμένο το αποτέλεσμα) δεν ένθυμούμαι ακρίβως πόσους συνδρομητάς έχω εις τήν πόλιν σας, άλλ' είσεύρω ότι εινα όλιγοι και ότι πρέπει ναύθίσουν διά του ξεπαθώματος) Άτιτικην Μυροίτην (έστειλα) Άθώαν Καρδίαν (τώρα που είμεθα

τόσον κοντά θά σε γνωρίσω και προσωπικώς;) Έπιτότην του Μεσαίωρος ([ΕΕ] οσοτό μυθιστορηματικί ή σημερινή σου έπιστολή, τι ώραια μου διηγείσαι αυτό το έπεισάδιον, το όποιον εινα τόσο απροσδόκητον συνέβαιεν, μόνον που δεν εμπορώ να το διηγηθώ εις τους φίλους μου, διότι ύποθέτω ότι θά βέληξ να μείνη μυστικόν) Έρρικα (6 περιού μ' έρωτάς εινα συνδρομητής χάρω διά τὰ λαμπρά άποτελέσματα των εξετάσεων, κ' έλιπώ τώρα να μου γράφης συχνά) Φιλελεύθερον Κρήτα (6 τόνος του 1898, ταυτάται φρ. 3 άδετος, και φρ. 6 χρυσόδετος, ταυδρομικά τέλη λεπτά 50) Ήρωίδα του Ζαλόγγου ([ΕΕ] διά τήν ώραιάν έπιστολήν, εις τήν έρώτησιν σου άπαντώ όχι) Αλόφον Κίτσοκερ, κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 21 Ιουνίου διαπαντός εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 4 Αύγουστου

Ο χάρις των λύσεων, επί του όποιου δίδω να γράφω τις λύσεις των σε διαγωνισμούς, πωλείται εν τω Γραφείω μας εις φράλλους, ών έκαστος περίχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 5.

555. ΣΥΛΛΑΒΟΪΓΡΗΦΟΣ. Το πρώτον μου εινα γράμμα: κ' αν δεν σφάλω, Έπιτότην αριθμητικόν το άλλο. Το σύνολόν μου ευκολότατα θά λύσας: Έκει μιά μέρα βέβαια θά κατοικήσης. Έστειλή υπό της Αθώας Καρδιάς. 556. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΗΦΟΣ. Με κεφαλήν, στον ουρανόν Τόπον εύρον στολίξω. Άκέφαλον, προσωπικώς Τόν λύτην μου γνωρίξω. Έστειλή υπό της Λυκαίας Πατρίδος.

558. ΔΉΝΥΓΜΑ. Έν τω αγαθώ δεν είμαι, άλλ' έντός του αγαθού. Έν τω πονηρώ δεν είμαι άλλ' έντός του πονηρού! Κ' έντός τούτου ή κ' εκείνου και του άλλου, και παντού Τέλος δύνασαι να μ' εύρης. Και μ' εύρηξες — ναι, ή ου; Έστειλή υπό του Δωροχάρτου. 556. ΠΥΡΑΜΙΣ. + Οί σταυροί αποτελούν άνθος. * + * = Νήσος του Αϊγαίου. * * + * * = Ποταμός της Ευρώπης. * * * + * * * = Σοφές βασιλεύς. * * * * + * * * * = Όνομα Ήπειρου. Έστειλή υπό της Βασιλεύσης των Αιδίων. 557. ΓΩΝΙΑ. Οί σταυροί αποτελούν άρχαϊον όπλον. + * * * = Έρπετόν. * + * * = Νήσος του Αϊγαίου. * * + * * = Μέρος του σώματος. * + * * = Μέρος της κεφαλής. + * * * = Έπιπέτον. Έστειλή υπό του Ζωήλ. γκ. 558 ΓΡΪΦΟΣ.

Ω Άρίστη! ως ως ως τράχ! Ω Άρίστη! ως ως ως

Έστειλή υπό του Μαρκίου Βαλδουίνου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, διά δι τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αϊ όλιγότεραι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10 λέξεις.]

Συγχάριε τους ιδρυτάς της «Δράσεως» το Τρελλο Ναυτάκι και τους εύχεται τὰ βέλτιστα τους συμβουλεύει δέ να μη όπισθοδρομήσουν πρό ούδενός εμπειδιου, — καθήκει δάπαντήσουν τούταυτά —, αλλά διά της έπιμονής και ύπομονής να δράσουν όπως πρέπει. Ζήτω λοιπόν ή «Δράσις.» (Γ-26)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν, σύγγραμμά, άληθής, παρυσχόν εις τήν χώραν ημών ύπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικου δραχ. 7.— Έξωτερικου φρ. χρ. 8 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ φρ. χρ. 0.15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Έν Άθηνάις Οδός Πατησίων, άριθ 11 Β, παρά τὰ Χαυτεΐα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος} Έν Άθηνάις, 5 Ιουλίου 1903 Έτος 25^{ον} — Άριθ. 27

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΤΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. Η ΑΡΓΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΠΛΟΥ — Έ! πλοίαρχε Μπουρκάρ, δεν εινα λοιπόν για σήμερα ή παρ τέν τσα;... — Όχι, κύριε Βρουνέλ, και φοβούμαι πως δεν θά μπορούσαμεν να φύγωμεν ούτε αύριον... ούτε καν μετά μίαν εβδομάδα... — Φαντάζομαι τή στενοχώρια σίς... — Και προπάντων τή ανησυχία μου, διεκήρυξεν ο κ. Μπουρκάρ σείων τήν κεφαλήν. Ο «Άγιος Ένώχ» έπρεπε ν' άρμενίξη από τὰ τέλη του περασμένου μηνός, δια να φθάση έγκαιρώς στα μέρη της άλιείας!... Να το δήτε, θ' άρση νά του πάρουν τὰ πρωτεΐα οί Έγγλέζοι και οί Άμερικανοί... — Και πάντα εκείνοι οί δύο άνθρωποι σάς λείπουν; — Μάλιστα, κύριε Βρουνέλ... ο ένας, που δεν εΐμπορώ να μείνω χωρίς... και ο άλλος που ενάναγκη θά τον άρβινα έξω, αν δεν μου τον έπέβαλλαν οί κανονισμοί... — Και φυσικά, ε τελευταίος αυτός δεν εινα ο βαρελάς, αΐ; ήρώτησεν ο κ. Βρουνέλ. — Όχι... μόν άμφιβάλλετε καθόλου, σάς παρακάλω! Είς το πλοϊον μου, ο βαρελάς εινα τόσοσ απαραίτητος εσον ή άρματωσιά, το τιμόνι και ή πυξίς, αφού έχω δύο χιλιάδες βαρέλια στο άμπάρι... — Και πόσους ανθρώπους στο καράβι, πλοίαρχε Μπουρκάρ; — Οί είμεθα τριανταδύο, κύριε Βρουνέλ, άμα συμπληρωθή το πλήρωμα. Άλλά, μεταξύ μας, εινα χρησιμώτερον να έχη κανείς έναν βαρελά διά να περιποιηται τὰ βαρέλια, παρά να έχη έναν γιατρό διά να περιποιηται τούς ανθρώπους!... Τὰ βαρέλια

χρειάζονται άδιάκοπα έπισκευή, ενώ οί καράβι εινα καράβι, και, ως τοιούτον, ύπόκειται εις τούς ναυτικούς κανονισμούς. Όταν το πλήρωμά του ανέλθη εις ώριμύον άριθμόν άξιοματικόν και ναυτών, ήρείλει να πάρη ένα ιατρόν... ή διατάξις εινα ρητή... Λοιπόν, έσεΐς δεν έχετε... — Και δι' αυτόν ακριβώς τον λόγον ο «Άγιος Ένώχ» δεν παραπλέει σήμεραν το ακρωτήριον του Άγιου Βικεντίου, όπου έπρεπε να ήτο φθασμένος!

Η συνομιλία αυτή μεταξύ του πλοίαρχου Μπουρκάρ και του κ. Βρουνέλ έγένετο εις τον λιμενοβραχίονά της Χάδρης, κατά τας ένδεκά το πρωί, εις το κάπως ύψηλότερον εκείνο μέρος του, το όποιον εκτείνεται από τον σηματοφόρον έως το άκρον του καματεράστου. Οί δύο αυτοί άνδρες έγνωρίζοντο από πολυλού, ο ένας ήτο πύων έμποροπλοίαρχος κ' αΐ ειχε διορισθή ύπολιμηνάρχης, ο άλλος ήτο κυβερνήτης του τρίστίου «Άγιου Ένώχ» (Saint-Enoch.) Και με πόσην ανυπόμονήσιν έπερίμενον ο τελευταίος αυτός να συμπληρωθή τὰ ναυτοεργία του δια να κάμη πανιά!

Ο Μπουρκάρ (Ευάριστος-Σίμων), πύων πύων έμποροπλοίαρχος, ήτον ο γνωστότερος από όλους τούς με δίπλωμα πύων τοπορείας έμποροπλοίαρχος εις τήν αγοράν της Χάδρης, όπου ήτο άπογεγραμμένος. Άγαμύς, χωρίς οίκογένειαν, θαλασσινός από τὰ μι-

« Η συνομιλία αυτή μεταξύ του πλοίαρχου Μπουρκάρ και του κ. Βρουνέλ έγένετο εις τον λιμενοβραχίονα.» (Σελ 209, στήλ. γ'.)